

[Landbrugsministeren.]

fattelse af denne Bestemmelse. Om man kan finde noget, der er bedre, tør jeg ikke sige, men det, der er lagt Vægt paa i det foreliggende Forslag, er, at den endelige Konstatering gennemføres ved Ejerskifte, og det havde jeg Indtryk af, at det ærede Medlem var enig i var noget af det vigtigste. Det ærede Medlem anmodede mig om, at vi skulde gaa forsigtigt frem med den anden Konstatering, som vil paaføre Ejeren en ikke ubetydelig Byrde, og det har jeg ikke noget imod, at man gør; og kan man finde en anden Formulering af Bestemmelserne, som, uden at forrykke Princippet, er mere lemfældig over for Skovejeren, er jeg villig til en Forhandling ogsaa herom.

Med Hensyn til § 5 ønskede det ærede Medlem Hr. Ulrich og ogsaa det ærede Medlem Hr. Holstein, at man fik slettet Ordet „nærliggende“ under b). Det drejer sig om at flytte Fredskovpligten fra et Areal til et andet. Jeg indrømmer, at det i mange Tilfælde vil være rigtigt, at man kan faa Pligten flyttet til et Areal, som ligger betydeligt fjernet fra det nuværende; men jeg tror jo nok, at man har været bange for, at hvis man ikke beholdt denne Bestemmelse, vilde det i Almindelighed betyde, at man vilde flytte Fredskovpligten fra de gode Egne over til de daarlige. Det er af denne Grund, man har ønsket denne rent saglige Bestemmelse. Men det kan der forhandles om; jeg kan godt se, at det er rigtigt, at der i visse Tilfælde i alt Fald bør dispenseres fra denne Bestemmelse.

Det ærede Medlem Hr. Ulrich ønskede, at § 10 skulde undergaa en Ændring derved, at man skulde lade Bestemmelsen om, at Sælgeren ikke maatte forbeholde sig Træer paa Roden, udgaa. Det er ogsaa en Bestemmelse, jeg meget vel kan gaa ind i en Forhandling om. Jeg tror dog nok, det er af Betydning, at man har den i Almindelighed. At der bør kunne gives Dispensation, eller maaske indføres en vis Begrænsning af en saadan Ret, kan være rigtigt nok, men jeg tror, det er farligt helt at slette Bestemmelsen.

Det ærede Medlem var dernæst inde paa en Omtale af § 11, sidste Punktum i 1ste Stykke, hvor der er Tale om, at „yderligere Hugst er tilladt, naar Skovtilsynet giver Attest for, at den paatænkte Hugst ikke strider mod Bestemmelserne i § 6, og at Kulturarbejder, som maatte være paabudt eller i den Anledning paabydes, ikke henligger udførte“. Med Hensyn til denne Bestemmelse nærede det ærede Medlem, og ogsaa det ærede Medlem Hr. Holstein, Be-

tænkelighed, idet de mente, at man her greb for stærkt ind i den private Dispositionsret. Jeg er villig til at forhandle om dette Spørgsmaal, for dette har naturligvis aldrig været Hensigten. Meningen med det er, at man ikke efter at have ryddet et saadant Stykke Skov maa undlade at gennemføre en fornuftig Beplantning, og jeg har ikke noget imod, at man gaar til en Ændring af denne Bestemmelse, dersom man kan finde en Formulering, som sikrer en fuldt forsvarlig Drift af det paagældende Stykke Skov.

Fra det ærede Medlems Side blev der ogsaa anket over § 15 angaaende Straffebestemmelserne. Det ærede Medlem mente, at naar man nu gennemførte saa strenge Bestemmelser i §§ 12, 13 og 14, var det overflødig i Henhold til nævnte Paragrafs 2det Stykke ogsaa at underkaste en Skov-ejer, der har forset sig, aarlige Bøder, indtil Skoven efter Skovtilsynets Skøn var bragt i forsvarlig Stand. Det finder jeg nødvendigt; for hvad nytter det, at han betaler Bøder til Statskassen, hvis der ikke sker nogen Forbedring? Derfor er det ogsaa, man i 3die Stykke har indført den Bestemmelse, at det offentlige faar „Fortrinsret saavel i Skovgrunden som i den Grund, der maatte være matrikuleret sammen med denne, forud for alle vedkommende Grund paahvilende Hæftelser af privatretlig Oprindelse“. At det skulde være for vidtgaaende — det var det jo efter det ærede Medlems Opfattelse —, synes jeg ikke; jeg henleder det ærede Medlems Opmærksomhed paa Paragraffens sidste Punktum, hvorefter Skovejeren kan befri sig for en yderligere Behæftelse ved at lade Skovgrunden matrikulere for sig selv. Dette vil sikkert betyde, at den paagældende i alle Tilfælde, hvor det har Interesse for ham, kan frigøre sig for denne Bestemmelse ved at benytte sig af sidste Punktum; og saa kan man vist ikke sige, der er begaaet nogen Uret over for ham.

Det ærede Medlem havde ogsaa en Indvending mod § 22, idet han mente, at Skovtilsynet burde være mere selvstændigt og ikke burde være underkastet Skovnævnet. Det synes jeg heller ikke, det er efter Forslagets Aftattelse. Det er Skovnævnet, der udarbejder Instruktionerne, og det er Ministeren, der udnævner Skovtilsynet. Men naar Skovtilsynet er udnævnt, og der er udarbejdet Instrukser, og det har disse at rette sig efter, er Tilsynet i Virkeligheden fuldkommen selvstændigt. Jeg kan ikke se, at det ikke i saa Henseende er saa godt, som det burde være. Det,